

BERGAMOTT, bärrgamått, m. 3. En ganska välsmaklig päronsort, hvaraf finnas en ganska stor mängd varieteter.

BERGAMOTT-CITRON, bärrgamåttstrón, m. 3. Frukten af bergamott-trädet (hem. 2).

BERGAMOTTESSENS, bärrgamåttässånngs, m. 3. Se *Bergamottolja*.

BERGAMOTTOLJA, f. 1. Olja, som pressas ur de färska skalen af bergamotteitroner.

BERGAMOTT-TRÄD, n. 3. 1) Ett slags päronträd, hvarpå bergamott växer. — 2) En artförändring af pomeransträdet, som ger bergamott-citroner. — 3) Ett slags äpleträd, hvaraf fås bergamottäpplen.

BERGAMOTTÄPPE, n. 4. En äplesort.

BERGANDE, n. 4. Handlingen, då man bergar (hem. 1, 2 o. 4).

BERGARE, m. 3. En, som bergar (hem. 1, sällan i hem. 2 o. 4).

BERGARLÖN, f. 3. Betalning, som gifves för bergning af skepp eller varor.

BERGART, m. 3. Art af sten. *Enkla b-er bestå blott af en enda mineral kropp; sammansatta, af flera sådana. Malmer äro äfven b-er.* — *Syn.* Mineral, Mineralsort, Stenart.

BERGARTAD, a. 2. Som till ämne och beskaffenhet liknar hälleberg, sten. — *Syn.* Bergaktig.

BERGBALSAM, m. 3. 1) En ganska välluktande och dyrbar sort Asfalt, som finnes i Persien. — 2) Se *Napha*.

BERGBECK, n. 3. Se *Asfalt*.

BERGBECKSJORD, f. 2. Se *Brunkol*.

BERGBLÅTT, n. 3. (Egentligen neutrum af obrukliga adjektivet Bergblå) Ett slags ljusblå, klar målarfärg, som beredes af lazursten.

BERGBORR, m. 2. o. n. 3. Stor borr, som begagnas att borra hål i sten eller att borra djupt ned i jorden, då hårda stenlager möta.

BERGCINOBBER, bärrjsinóbr, m. 2. sing. Cinobber, sådan den träffas färdigbildad i naturen.

BERGDAL, m. 2. Dal emellan berg eller i en bergstrakt.

BERGDOSTA, f. 1. (bot.) Örten Origanum Vulgare.

BERGDUN, n. 3. Se *Berglin*.

BERGENFISK, m. 2. (fam.) Stockfisk ifrån staden Bergen i Norge.

BERGERE, bärrschär, m. 3. (fr. ord; egentl. Herdinna) 1) Ett slags fruntimmershufva. — 2) En sort bekväm länstol.

BERGFALK, m. 2. Se *Stenfalk*.

BERGFALL, n. 3. Kallas den naturhändelse, då ett berg eller en större del deraf störtar ned. — *Syn.* Bergras.

BERGFÄST, a. 1. 1) Sammansittande med ett berg och derigenom orörlig. — 2) (fig.) Fast som berg. *B. karakter, helsa, redlighet.* — *Syn.* Orubblig, Jernfast, Obeveklig.

BERGFETMA, f. 1. och

BERGFETT, n. 3. sing. (egentl. neutrum af obrukliga adjektivet Bergfet) 1) Ett slags talgartadt, på vattnet simmande mineral. Kallas *Bergtalg*, då det är af fastare substans. — 2) Se *Asfalt*.

BERGFIN, a. 2. Benämning på det finaste slag af silfver.

BERGFINK, m. 2. Fågel af Finksläktet, 6 1/2 tum lång, rostgul öfver strupe, bröst och skuldror, med öfvergump, mage och ett snedt streck öfver vingroten hvita. Kallas äfven Norrfink, Qvåkara, Bräckfågel.

BERGFJUN, n. 3. Se *Berglin*.

BERGFOLK, n. 3. Folk, bosatt i ett bergland.

BERGFORELL, m. 3. En sort forell, som förekommer i alptrakter.

BERGFÄLSE, bärrfrälse, n. 4. (kameral.) Krono-frälsehemman, som blifvit anslaget till hjälp för bergsnäringsens fortkomst.

BERGFÄSTE, n. 4. 1) Fäste, slott, bygd på ett berg. — 2) (i grufvor) Pelare, stöd af fasta berget.

BERGFÄSTNING, f. 2. Fästning, uppförd på ett berg.

BERGGRYTA, f. 1. Se *Jättegryta*.

BERGGRÖNT, n. 3. sing. (Egentl. neutrum af obrukliga adjektivet Berggrön) Ett slags mineraliskt grönt färgämne.

BERGGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. Bergsrå af manliga släktet.

BERGGULT, n. 3. sing. (Egentl. neutrum af obrukliga adjektivet Berggul.) Se *Gulockra*.

BERGGÅNG, m. 2. Se *Malmgång*.

BERGHAMMARE, m. 3. Verktyg, som begagnas vid arbeten i grufvor.

BERGHARE, m. 2. pl. — *harar*. Se *Fjällhare*.

BERGHARTS, n. 3. Se *Asfalt*.

BERGHELSA, f. 1. Mycket stark helsa.

BERGHULT, n. 3. (sjöt.) Benämning på de nedanom relingen befintliga bordläggningsplankor, som äro något tjockare och mer utstående än de öfriga.

BERGHUMMER, m. 2. pl. — *humrar*. Hummer, som har sitt tillhåll vid bergiga stränder.

BERGHVALF, n. 3. Hvalf inuti ett berg, öfver hål och grottor.

BERGHÄLL, f. 2. Slät, glatt, kal del af ett berg.

BERGIG, a. 2. Uppfylld af berg. *Ett b-l land. En b. trakt.*

BERGIGHET, f. 3. Egenskapen att vara bergig.

BERGKALK, m. 3. Grofkornig, hvit eller färgad stenart, som utgör vanligaste råämnet till murbruk.

BERGKATT, c. 1. Ett slags vildkatt, som uppehåller sig i bergstrakter.

BERGKAUTSCHUK, bärrjkautschúk, m. 3. Ett slags mineral, som liknar kautschuk. Äfven Spänstigt Jordbeck.

BERGKETTIL, m. 2. pl. — *kettlar*. Kettilformig, vid fördjupning i jordytan, rundt omkring omgifven af berg. [-kittel.]

BERGKLINT, m. 2. Brant, mindre upphöjning på ett berg.

BERGKLIPPA, f. 1. Klippa, så stor, att den nästan liknar ett berg.

BERGKLYFTA, se *Bergsklyfta*.

BERGKLÖFVER, m. 2. sing. (bot.) En art klöfver, som företrädesvis älskar torra och steniga platser. Kallas äfv. Skogsklöfver.

BERGKNOPP, m. 2. (bot.) En art af örtsläktet Sedum.

BERGKNUT, m. 2. Ställe, der bergsryggar förena sig eller genomkorsa hvarandra. Äfv. Bergkärna.

BERGKORK, m. 2. sing. (mineral.) Ett slags asbest, som liknar kork.

BERGKRATS, m. 2. Krats, som begagnas vid borring i berg.

BERGKRISTALL, m. 3. Stenart, bestående af ren kristalliserad kisel syra och hörande till mineralsläktet Silikater, i rent tillstånd fullkomligt